

til at komme bort fra den Bei, saa kan man altid komme videre. Jeg har noget Haab om, at vi en Gang skulle naae dertil, thi da jeg for flere Aar siden første Gang fremdrog det Princip, der ligger os imellem, var der kun 3, der stemte med mig, næste Gang var der 6, og nu har jeg faaet en uventet Tilslutning fra det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgtreds (Dinesen), der nylig udtalte, at han og hans Meningsfæller i det Hele ere imod Gaveprincippet. Her gjør Gaveprincippet sig netop gjældende. Naar vi saaledes kunne vente at faae Tilslutning fra den Side, kan det vel ikke vare længe, før vi kunne naae at blive Flertal. Det er de finantstjelle Grunde, der gjør, at jeg ikke kan stemme for en extraordinær Pension til Enkefru Worsaaes, det vil jeg udtrykkelig bemærke, thi jeg veed godt fra tidligere Strid om den Slags Ting, at man vil søge at slaa sig op ved at tale om Smaa-synethed, Mangel paa Forstaaelse af Kunst og Videnskab og Andet af den Slags. Naar der her var Tale om en Hædersgave, saa skulde Ingen være villigere end jeg til at gaa med dertil, men jeg finder ikke, at der er Grund til at give en Hædersgave i Stikfælde af Penge til dem, der ikke trænge til Penge, saa er det bedre at give en Medalje eller en Sølvkande eller Noget i den Retning. Vilde man have noget Saadant, kunde man nok finde paa noget Bestemt, der kunde gaa som et Arvestykke i Familien og stadig være et Bidnesbyrd i Slægten om, hvor fortjente Mænd de Kulevendes Bedstefader og Forfædre have været, at det samlede Folk og Regjeringen har anerkjendt saadanne Mænds Færd. Jeg stemmer altsaa imod dette Lovforslag af finantstjelle Grunde og af samme Grunde imod de to næstfølgende paa Dagsordenen, medens jeg selvfølgelig haabe overfor Worsaaes og Panums Enker ønsker at være med til i en passende Form at give Udtryk for, at man anerkjender den Betydning, som disse Enkers Mænd have haft for det danske Folk. Jeg vil anbefale Alle, som kunne dele disse Betragtninger, med mig at stemme imod dette og de to følgende Lovforslag.

Tang: Et Folk bør hædre sine store Mænd; derved, at Folket hædrer sine store Mænd, hædrer det sig selv. Det gjøre vi ogsaa her, idet vi tilstaa denne Enke en extraordinær Pension. Jeg har ikke Noget imod, om det skal kaldes en Hædersgave, eller om det skal kaldes en extraordinær Pension, men hvad det end kaldes, saa er det en Hædersgave. Worsaaes Navn er en Bryd for det danske Folk, langt ud omkring,

og jeg mener, at vi her i Thinget gjøre vel i at paastjønne det. Det kan nok være, at denne Enke har, som den sidste ærede Taler har oplyst, saa Meget, at hun lige kan leve deraf, men det er der jo slet ikke Tale om. Det, her er Spørgsmaal om, er: Ville vi hædre saadanne store Mænd ved at give saadanne extraordinære Pensioner, eller ville vi ikke? Jeg siger: Det danske Folkething hædrer sig selv ved at give Worsaaes Enke denne Hædersgave, som her er Tale om, og derfor vil jeg stemme for denne Pension ligesom ogsaa for den følgende

Ordføreren (N. S. Larsen): Jeg vil ikke nægte, at det har gjort et noget bedrøveligt Indtryk paa mig, at der i Folkethinget er Medlemmer — heldigvis ikke mange — som have fundet det stemmende med deres Mandat og Hensynet til den Forsamling, hvori de have Sæde, at træde op imod et Forslag om en Hædersgave til Worsaaes og Panums Enker. Jeg forstaaer ikke denne Optræden, jærlig naar jeg ser hen til, hvorledes de samme ærede Medlemmer i denne Samling Gang efter Gang have stemt for personlige Understøttelser paa Finantsloven, hvoraf flere dog ere af en mere tvivlsom Bestaandighed end de, der her er Tale om. Jeg kunde forstaa, om der var kommet Røster frem, som havde gjort Indsigelse mod adskillige af de Bevillinger; men ikke en Røst hørvede sig. Nu, da der er Tale om to af vore fortjente Mænds Enker, saa først begynder man at gjøre sine Indsigelser, saa frygter man for Konsekventerne. Jeg vil sige, at det vilde glæde mig, om der oftere gaves os Leilighed til at komme ind paa saadanne Bevillinger; thi det vilde vidne om, at vort Samfund kan frembringe Mænd, som have Betydning for Udviklingen. Jeg vil tilføie, at af de Mænd, som her er Tale om, har jeg personlig ikke megen Sympathi for Professor Panum, men jeg mener, at man ikke her skal tage Hensyn til sine personlige Sympathier, naar Talen er om fortjente Mænd. Blandt de forskellige Bevillinger paa Finantsloven vil jeg særlig nævne Bevillingen til Madvig's Døttre; den var udenfor alle hidtil fulgte Regler, og der var ikke Tale om Trang. Men har noget eneste Medlem i Salen protesteret derimod? Hvorledes skal jeg da forklare mig, at nu er det saa galt med det, vi her ere i Færd med at vedtage? Jeg bør gjøre opmærksom paa en Kjendsgjerning, der synes at maatte kunne være beroligende for de urolige Gemytter, nemlig at vi i Finantsudvalget saa at sige ikke have haft